

Akokoľvek sa to môže zdať nepravdepodobné,
tento príbeh bol inšpirovaný skutočnými udalosťami.

CIEST JE VEĽA, OHŇ JE JEDEN

Démon upieral pohľad svojich temných, zadymených očí na menšiu postavu pred sebou. Jeho rohy a zuby vytrýčali z hranatej hlavy do všetkých smerov a uhlov. Čierne brnenie zošité z koží dávno zabitých bojovníkov a rinčiace reťaze budili v okolí pocit hrôzy, pod ktorým sa aj steblá trávy a nenápadné lesné kvety, ktoré predbežne neboli ohrozené, mimovoľne skláňali. Nie však muž v kilte.

„Hovorím ti to naposledy: Zober si tú klobásu a pakuj do lesa! Nechci ma vytočiť,“ zavrčal mierne otrávený hlas Roba McEesha, z ktorého natiahnutej dlane sa šírila jemná vôňa čerstvej údeniny ako štít proti temnote sálajúcej z démona. Démon ostal zarazený. Celé desaťročia pred jeho hrôzostrašným pohľadom dav dedičanov bezhlavo utekali do všetkých strán, lumíky skákali z útesov a stromy hrôzou dreveneli, no časy sa zmenili. Navyše tu bol nový. Čo mohol vedieť o tom, ako to chodí? Váhal, lebo klobáska zavonala aj jeho pekelnému nosu a z útrobov jeho plameňmi ovinutého žalúdka sa náhle ozvalo temné basové zaškvrcanie.

„Tak počuješ? Nemám na to celý deň,“ zamračil sa Rob. Démon rozprestrel krídla ako mračno zla stúpajúce ponad masívne ramená, natiahol ruku hrubú ako kmeň mladého bučka a dvoma krivými paznechtami opatrne chytil ponúkaný koniec klobásky. Predsa len to bol pre všetkých dobrý deň.

Rob sa vracal v pomaly sa rozprestierajúcom západe slnka a ešte nejakú dobu počul dupot odchádzajúceho démona, ktorý si, teraz už veselší, pochutnával na dnešnej koristi. Rob však vedel svoje – keď má človek celé dni skákať po skalách a dramaticky vystupovať

z hmiel Vysočiny, ľahšie je mu nieť v batôžku zopár klobások, než sa nadrapovať s obojručným mečom. Keď vybehol pomedzi skaly na vrchole kopca, v oknách ich domca už blikalo večerné svetlo kozuba a všade naokolo sa rozprestierala mäkká tma letného večera. Počul hlasy ostatných, ozývali sa zvnútra a presakovali von do vzduchu. Sadol si na veľký kameň pred domom, odkiaľ mal vysvietené Mestečko, krčiac sa na úbočí Vysočiny, ako na dlani. Vytiahol zo zákultia starú vyrezávanú flautu a pustil sa do svojej obľúbenej piesne *Hrad je v keli*. Tóny pršali dole z vrchoviny ako dážď, ostré, husté a jasné.

Dvere krčmy sa rozleteli do korán a veselým krokom dnu vkráčal William Robert Alastair Bernard Eric Clifford McEesh, hrdina dávnych bitiek, premožiteľ panien a neohrozený bojovník. Popravde, neohrozeným bojovníkom bol najmä odvtedy, čo sa ho už nikto nepokúšal ohrozovať, ale to mu ani na popularite, ani na sebedomí neuberalo. Rozhliadol sa po zadymenej miestnosti a zaostřil na stôl, pri ktorom sa krčil starý muž, oblečený do šedých handier neurčitého tvaru, a práve čosi zaujato vysvetľoval veveričke, ktorá slamkou leda bolo popíjala pivo z veľkého kríglu stojaceho uprostred stola. Keď pristúpil ku stolu, veverička sa mierne zatačkala. Sadla si do dreveného popolníka vedľa pohára a neistým pohľadom si premerala prichádzajúceho.

„Máš tu voľno?“ uškrnul sa horal a než stihol opýtaný odpovedať, sadol si oproti nemu.

„Tak ako ide život, starec?“ opýtal sa a bolo to o to vtípnejšie, že muž oproti nemu bol naozaj starec. Druhý muž až teraz spustil pohľad zo zvieratka a zahľadel sa na spokojnosťou žiariaceho horala.

„Ja som Sandáľ Šedý! V hodine núdze prichádzam so správami a radou!“ deklamoval, pričom veľavýznamne preniesol pohľad z takmer prázdneho pohára na muža sediaceho oproti.

„So správami a radou? Len mi nehovor, že máš zasa hodinu núdze. Minule sme kvôli tomu, že si tam celý čas vysedával, nemohli ísť na záchod a skoro sme si potentovali kilty.“